Balogh István

Idősíkok

Ida

A neved kék kis virág.
Szél fújja szét illatát.

Lényed suhanó,
Pici lepke.
Itt maradt nekem.
Bennem feledve.

1966.

Estike

Dengeleg legszebb kapuja felett
Száz esztendeje ballag egy szekér.
Szénát raktak rá dolgos emberek,
Egyszer talán végleg hazatér.

Rubin lovacska lépked szaporán,
Felhőcske gurul bíbor lábnyomán.
Este van, csöndes gömbakácok
Lassacskán lépik át az árkot.

Ház előtt pihenget a kisszék,
Ősi lábról harangszó tekinget.
Itthon-szót szőnek ősz nénikék.

Gömbakácok ülnek csöndben, sorban.
Mese nő, virág nő utcaporban.
Tündértakaró megőriz minket.

1996.

Fölidéző

Mit mesélnek rólam léha manók, ha majd eljön a tél
Hódító öröme lágy gyolcsába bábozottan?
Ó, csak a szendergő Folyó érzi újra meg újra
Azt a titkot, amelyet megsúgtam a partnak, a fűzfáknak,
A sétány vaskorlátjának. Hideg selyem vibrál felszínen,
Csillagok élednek tenyeremben.
Határtalan égbolt ujjaim között pókhálót sző,
Beleragad minden megélt évem.
Vergődik némán a szerelmem is.
Lassan keresztre feszítem a fekete kagylót,
Gyöngyöt termő tolvajt, Koponyák hegyén.
Mit is mondhatnának locska koboldok?
Megállok majd az Alma Mater oltáránál,
Halk imádságot rebeg a gesztenyesor értem,
S az ágak simogatják göcsörtös orcám.
Ó, jaj, sóhajt az éj, ó, jaj, elnyeli az erdő!
És hullik majd nagy pelyhekben a karácsonyi hó.
Eltakarja lábam nyomát betlehemi ösvényen,
Damaszkuszi úton, hazafelé.
Mindig csak hazafelé.
Haza. Felé.
Pádimentumon félénk gyémántok, reszkető gyertyácskák.

2004. november 26.